

1229 – 29. desember

Gud, som gir håpet, skal fylle dere med all glede og fred i troen ... ved Den Hellige Ånds kraft. Rom 15: 13.

Apostelens inderlige ønske for vårt kristenliv er ikke at vi bare skal ha litt av håp og trøst, men tvert imot en full troens visshet, ja, til og med «glede og fred». Han sier «Gud, som gir håpet» (eller «Håpets Gud») «skal fylle dere med all glede og fred i troen». Han sier «fylle dere», og «med all glede og fred». Uttrykket «all glede og fred» leder tankene våre til all den gledens kilde vi har i at vi er forenet med Gud.

«Glede og fred», sier apostelen. Vi understreker at her er det ikke tale om en glede som springer ut fra ytre omstendigheter. Eller av at vi synes vi selv er så gode og kristelige at vi derfor har grunn til å glede oss. Nei, her er det bare tale om en glede i troen, en tillit til Guds ord og løfter. Samtidig som vi hos oss selv bare ser grunn til sorg og gråt.

Å tro er å ha all sin trøst i noe som ikke synes. Og da ikke i hva som helst noe, men utelukkende i Guds løfter. Det er den frelsende troen på Kristus det tales om. Det er bare den som kan og skal fylle oss med «glede og fred», som altså skjer «ved Den Hellige Ånds kraft».

Denne troen er bare en gave fra Gud, som vi også skal be om. Den skapes bare gjennom forkynnelsen av evangeliet, når dette treffer fullstendig fattige og hjelpeløse syndere. Da fødes troen.

Men det vi da ser og kjenner hos oss selv er så ille at det bare kan friste oss til å gi opp. Så skal da også troen gjennom all mulig anfektelse bare være vår tillit utelukkende til Guds ord – mens vi ser og kjenner bare på det som truer og anfekter oss.

Men hvordan skal vi da kunne ha glede og fred? Jo, akkurat nå vil Gud selv skape en overnaturlig glede og fred. Da først blir gleden virkelig bare et Guds verk. Og slikt et Guds verk er det apostelen her virkelig ønsker oss. Noe vi ser klart i det han så tilføyer:

Så dere kan ha overflod av håp ved Den Hellige Ånds kraft. Den siste og herligste frukten av alt det gode Gud har gjort, og gjør, er at vi har et fullkomment sikkert håp om frelse og evig liv.

Og dette håpet er den største kraften i hele vår kristendom. Dette håpet gir lyst og kraft til å løpe med utholdenhet i den kampen som er lagt foran oss. Det gir mot og styrke til å gjøre, lide og holde ut i alt som vil møte oss i denne kampen.

«Gleden i Herren er deres styrke», og «håpet om frelse er vår hjelm» i striden. Hele livet er dessuten så fullt av sorg, prøvelser og annen elendighet, at vi nok trenger et fullkomment håp om den frelse og herlighet Gud skal gi oss. Hvis vi ikke skal gi opp på veien og bli trøtte og likegyldige, men får holde ut i tålmod og troskap.

Men så har vi da virkelig også den aller sterkeste grunnvoll å bygge dette håpet om frelse på. For det evige livet er vi skapt. Og til det evige livet er vi så dyrebart gjenløst.

Det var for det evige livet, og ikke for det jordiske, Kristus gav seg selv som et sonoffer. Det er for det evige livet Gud har gitt oss helligdagen, Ordet, sakramentene og Den Hellige Ånds verk i hjertet vårt. Er vi Guds barn og venner, da er vi sikkert nok også hans arvinger. Da skal han sannelig også en gang gjøre sine venner virkelig glade og lykkelige.

Men selv om grunnvollens løfter er så faste og usvikelige, er likevel hjertene våre så fulle av tvil og ustadige på grunn av vår falne natur. Derfor er det umulig for oss å holde fast på dette frelsens håp, hvis ikke Gud selv gir oss denne dyrebare gaven.

Et håp som bygger på noe av våre anstrengelser og vår egen tenkning, er alltid svakt og usikkert. Men når Gud selv ved Den Hellige Ånd gir oss vissheten, og fyller oss med all glede og fred i troen, da får vi det fullkomne håpet som apostelen taler om her. Derfor er det han tilføyer disse ordene: ved Den hellige Ånds kraft. Her nevner altså apostelen nå den tredje personen i guddommen, som er virksom for å gi oss en fullkommen trøst.

Den evige Far, som her kalles «Gud som gir håpet» (eller: «Håpets Gud»), skaper i oss et fullkomment håp ved Den Hellige Ånd, og fyller oss med glede og fred i troen. Og med denne tilføyelsen: «ved Den Hellige Ånds kraft», ville apostelen på ny minne oss om at vi selv ikke er i stand til å gjøre eller ta noe i denne forbindelse. Men at alt sammen må bli gitt oss ovenfra!

Å, hvor viktig det er å ha en dyp erkjennelse av at all nåde og kraft avhenger av at Gud gir oss det! Det blir verken fred eller åndelig vekst hvis vi innbillen oss at vi selv er i stand til å utrette noe som helst. Vi kan kanskje rent utvortes bruke de rette midlene, og når vi hører formaningen virkelig ønske å leve etter den. Men vi skal nok snart få oppleve at vi av oss selv ikke er i stand til dette.

Og likevel sitter innbilningen om alt vi selv skal kunne utrette så dypt i vår natur, at den er det største hinderet for at Gud kan få utrette noe i oss. En frukt av dette er all den vantroens aktivitet i kristenhetens navn, og som stadig hindrer at Gud selv får komme til i og blant oss. Så må Gud stadig slå ned denne innbilningen, og det gjør han ofte ved å overlate oss for en tid til vår egen avmakt.

Men så blir da også hjertet både villig og varmt når vi kjenner og tror at alt godt kommer som en gave fra Gud. Det vitner også disse bibelstedene om: «Uten meg kan dere slett ikke gjøre noe», «vi er ikke en gang i stand til å tenke ut noe som av oss selv», «det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for hans gode vilje».

Det er dette apostelen ville si oss med disse ordene: «ved Den Hellige Ånds kraft».